

22 Νοεμβρίου 2018

Γερόντισσα Μαριάμ (παράλυτη) εκ Λεμεσού Κύπρου [† 18 Αυγούστου 2004]

/ [Πεμπτουσία](#)

Α΄

Φως για τις δικές μας δοκιμασίες

Αδελφή Μαριάμ

Όταν μνημονεύεις ένα δίκαιο οι λαοί σκιρτούν από εσωτερική χαρά και ελπίδα. Βρίσκουν σ' αυτόν το στήριγμα στον προσωπικό τους αγώνα και κάτω από τη σκιά της δοκιμασίας του ξεκουράζονται, αναπνέουν, αναθάλλουν και προχωρούν. Μια ηρωίδα του πόνου είναι και η "αδελφή Μαριάμ" η γνωστή "Θεία Μαρούλα" από τη Λεμεσό.

Αυτά που θα αναφέρω προέρχονται από προσωπικές εμπειρίες και συνομιλίες μαζί της. Είναι αυτά που στριφογυρίζουν στο μυαλό μου από την μέρα της κηδείας της. Θεώρησα καλό να τα αποτυπώσω στο χαρτί γιατί με ωφελούν πάρα πολύ και δεν θέλω να τα ξεχάσω.

Στα δέκα χρόνια γνωριμίας μου με το "σύμβολο» της υπομονής, τη Θεία Μαρούλα, απεκόμισα πάρα πολλά, που θα μπορούσα να γράψω ολόκληρο βιβλίο, εδώ θα περιγράψω ελάχιστα από αυτά που εντυπώθηκαν έντονα στη μνήμη μου.

Ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι του πόνου για 30 ολόκληρα χρόνια. Το σώμα της μαρτυρικό. Δεν είχε μέρος στο σώμα και στη ψυχή της που να μη μαρτύρησε.

Μας έλεγε:

Μπορώ να καταλάβω τον κάθε πόνο, γιατί πόνεσα με τον κάθε πόνο.

Η καρδιά της έγινε ευαίσθητη σαν μικρού παιδιού.

“Είσαστε όλοι παιδιά μου”, έλεγε. “Εγώ δεν ευλογήθηκα από το Θεό με παιδιά για

να μπορώ να σας νοιώθω όλους παιδιά μου. Μια φορά προσπαθήσαμε να υιοθετήσουμε ένα παιδί και το παιδί αυτό δεν άντεξε να με βλέπει στο κρεβάτι και μας εγκατέλειψε. Δεν πειράζει όμως, το καταλαβαίνω. Είναι δύσκολη η κατάστασή μου. Πολλές φορές μάλιστα είπα στον άνδρα μου, τον Χριστάκη να με χωρίσει και να ξαναυμφευθεί, να ξαναφτιάξει την ζωή του. Αυτός, όμως, μου έλεγε: “Εγώ μια Μαρούλα αγάπησα και δεν πρόκειται να υπάρξει άλλη”. (Κλαίει)

Τί θυσία πράγματι και για τους δύο. Η αγάπη τελικά υπερβαίνει όλο τον κόσμο και αυτοί οι δύο είχαν “αγάπη”. Ήταν πρότυπο ανδρογύνου. Όποτε πήγαινα στο σπίτι της συνειδητοποιούσα πόσο φτωχός από αγάπη ήμουν.

Τις μεγάλες ψυχές ο Θεός τις δοκιμάζει ως χρυσό στο χωνευτήρι. Η θεία Μαρούλα ήταν μεγάλη ψυχή.

Η ίδια η Παναγία είπε σε κάποια κοπέλα για το πατρικό σπίτι της Μαρούλας.

-“Στο σπίτι αυτό κατοικούν άνθρωποι δικοί μου”. Ιδού πώς έχει το περιστατικό:

B´

Οι φίλοι της Παναγίας

Μια κοπέλα, που ο πατέρας της πέθανε και η μητέρα της ξαναπαντρεύτηκε, βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Ο πατριός της ήθελε να την παρασύρει στην πορνεία. Αυτή για να γλιτώσει κατέφυγε απελπισμένη στην εκκλησία της Παναγίας της Καθολικής (Λεμεσός). Η εκκλησία ήταν κλειστή και αυτή απ’ έξω να κλαίει. Ξαφνικά μια γυναίκα την αγγίζει γλυκά στην Πλάτη.

-“Μην φοβάσαι, εδώ κοντά έχω ανθρώπους δικούς μου που θα σε βοηθήσουν”. Την παίρνει από το χέρι και την οδηγεί στο φιλόξενο πατρικό σπίτι της θείας Μαρούλας. Όταν έφτασε εκεί, η παράξενη μαυροφορεμένη, γλυκιά γυναίκα εξαφανίζεται. Μετά συνειδητοποίησε ότι ήταν η Παναγία. Η κοπέλα αυτή φιλοξενήθηκε αρκετό καιρό μέχρι που η δυσκολία ξεπεράστηκε.

Με τέτοια οικογένεια η θ. Μαρούλα έμαθε να αγαπά τους ανθρώπους και να τους συμπονεί. Όπου άκουγε ότι μια ηλικιωμένη ή άρρωστη γυναίκα ήθελε βοήθεια, με πολλή χαρά έτρεχε.

Ήρθε η ηλικία του γάμου. Παντρεύτηκε τον “Χριστάκη” της. Δεν έφτασε να χαρεί τον γάμο της όταν ο Χριστάκης καταντά στο νοσοκομείο με κίνδυνο να πεθάνει.

Η Μαρούλα προσεύχεται. Ζητά το θαύμα. Πάνω στην αγάπη της παροξύνεται. Γονατίζει.

-Θεέ μου, δεν θέλω να πεθάνει ο Χριστάκης μου. Καλύτερα δώσε μου εμένα όσες αρρώστιες θέλεις αλλά αυτός να ζήσει. Ο πάνσοφος Θεός που ακούει την προσευχή της, οικονομεί τη θεραπεία του Χριστάκη.

Άγνωστο για ποιο λόγο, ο Κύριος γνωρίζει, σε λίγο αρχίζει ο δικός της 30χρονος Γολγοθάς. Ασθενεί και κάνει την πρώτη εγχείρηση. Αποτυγχάνει. Πέφτει στο κρεβάτι. Ακολούθησαν άλλες 13 εγχειρήσεις. Καρκίνος στο στήθος, πρόβλημα στομάχου, συκώτι, έρπης, πρόβλημα στα μάτια ...κ.α.

Δεν πτοείται, δεν τα βάζει με το Θεό. Ο Χριστάκης στέκει δίπλα της ως αληθινός ήρωας της αγάπης, που δίνει χωρίς να ζητά αντάλλαγμα. Οπότε πηγαίναμε στο σπίτι τους, ήταν γεμάτο κόσμο. Ο Χριστάκης με το χαμόγελο κερνούσε και καλοδεχόταν τους πάντες. Ο ίδιος μαγεύει, ψώνιζε, έπλενε, σιδέρωνε, σκούπιζε και γενικά διακονούσε τη μεγάλη του αγάπη Μαρούλα. Η θ. Μαρούλα στενοχωριόταν σε σημείο που λέει μια μέρα στο Χριστάκη της.

-Δεν με βάζεις σ' ένα ίδρυμα και να ξαναφτιάξεις την ζωή σου; Δεν θέλω να σε κάνω δυστυχισμένο.

-Τι λες Μάρω μου! Εγώ χωρίς εσένα δεν μπορώ να ζήσω. Και παρακαλώ το Θεό να πάω πρώτος εγώ, γιατί αν σε χάσω δεν θα το αντέξω αλλά θα πεθάνω πάνω από τον τάφο σου.

Γ΄

Ο θάνατος του ανδρός της

Τέτοια αγάπη είχε ο ένας προς τον άλλο.

Οι δοκιμασίες, όμως, συνεχίζονται και η Θ. Μαρούλα πρόκειται τώρα να γευθεί το ποτήρι του θανάτου του συντρόφου, προστάτη και μοναδικού συγγενή της. Στα 19 χρόνια γάμου ο Θεός καλεί κοντά του τον "Χριστάκη της" για να του ανταποδώσει τους κόπους του και να υποβάλει και την πολύπαθη Μαρούλα στην έσχατη και δυσκολότερη δοκιμασία. Ήθελε να την κάνει δική Του νύμφη. Το στεφάνι της έπρεπε να ολοκληρωθεί πέρνοντας και το έπαθλο της οσιότητας. Ως κατάκοιτη έπαιρνε το στεφάνι του μαρτυρίου. Ως μοναχή τώρα αναδεικνύεται Οσιο-μάρτυρας.

Δ΄

Η μέρα του θανάτου

-Απουσίαζε ο Χριστάκης μου από το σπίτι και άργησε να επιστρέψει. Περιμένω, περιμένω... Ανησύχησα...

Μου τον έφεραν μέσα στο φέρετρο. Ανακοπή καρδιάς. Ο ξαφνικός θάνατος είναι αβάσταχτη δοκιμασία. Και δεν έχω τώρα κανένα στον κόσμο. Ούτε πατέρα, μητέρα, σύζυγο, οικογένεια. Είμαι κατάμονη. Έχω μόνο το Θεό. Είναι δύσκολο παιδιά μου. Προσέχετε τους συντρόφους σας. Σαν το σύντροφο σου δεν υπάρχει άλλος (κλαίει).

Ε΄

Ο μεγάλος πειρασμός

Αδελφή Μαριάμ:

-Όταν συνειδητοποίησα ότι έχασα το σύντροφό μου τα έχασα προς στιγμή. Το κομοδίνο μου είχε ένα μπουκαλάκι με χάπια. Ο πονηρός μου λέει στο αυτί: - Πιές τα να τελειώσεις. Για σένα πλέον δεν έχει νόημα η ζωή.

Παρά λίγο να παρασυρθώ και να αυτοκτονήσω. Μάζεψα τις δυνάμεις μου. Από τον Άδη που ήμουν φώναξα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Θεέ μου σώσε με! Άρχισα

να παίρνω θάρρος. Με κόπο άφησα μέσα μου αυτόν το λόγο. - Όχι δεν πρέπει να αρνηθώ το Θεό μου. Δεν θα απελπιστώ. Έχει ο Θεός. Εκείνη την ώρα ανοίγει η πόρτα του δωματίου. Ένας μεγάλος σταυρός πιο ψηλός από την πόρτα σκύβει και εισέρχεται μέσα στο δωμάτιο. Επάνω Αυτός. Ο ίδιος ο Κύριος. Στάθηκε μπροστά μου πάνω από το κρεβάτι μου. Το πρόσωπο Του φωτεινό ως ο ήλιος». Το ύφος του γαλήνιο. Μου ρίχνει το ευσπλαχνικό Του βλέμμα και μου λέει τρεις λέξεις:

Πίστη, Υπομονή, Ελπίδα.

Εξαφανίζεται. Μου αφήνει μια άρρητη ευωδία στο δωμάτιο και γαλήνη στη ψυχή. Παρηγορήθηκα. Πήρα θάρρος. Ο Θεός με ακούει. Ο Γολγοθάς συνεχίζεται για ακόμη 11 χρόνια.

-Μου φέρνουν βοηθούς για να με φροντίζουν από το εξωτερικό. Καλοί άνθρωποι ήταν. Δεν ήταν όμως οι κατάλληλοι.

Μια βοηθός από τη Σερβία με είχε σπάσει στο ξύλο, τα ξημερώματα.

-Δεν σε αντέχω, μου λέει και τα μάτια της βγάζουν φλόγες. Θα σε πνίξω!

Φώναζα και οι γείτονες με γλίτωσαν. Έφυγε αυτή ήρθε άλλη. Σκεφτόμουνα.

Που είσαι Χριστάκη μου; Θεέ μου βοήθησε με να αντέξω. Αρρώστειες πολλές. Κατανόηση λίγη.

ΣΤ΄

Άγγελος την σηκώνει

Μια φορά είχα γλιστρήσει και έπεσα κάτω στο πάτωμα. Η βοηθός δεν μπορούσε να με σηκώσει. Άρχισα στο έδαφος να παγώνω. Έκλαψα. Θεέ μου, έχεις τόσους αγγέλους. Με βλέπεις πως είμαι εδώ και δεν μπορεί κανείς να με βοηθήσει. Στείλε μου Κύριε έναν άγγελο... Δεν έφτασα να τελειώσω την κουβέντα μου και αισθάνομαι δύο χέρια να με πιάνουν, να με σηκώνουν, να με βάζουν στο κρεβάτι και να με σκεπάζουν. Κοιτάζω, δεν βλέπω κανένα. Με κλάματα ευχαρίστησα τον Κύριο που από την μια μου έδωσε τις δοκιμασίες και από την άλλη τις Θεϊκές παρηγοριές.

Ζ΄

Θαύμα του γέροντος Παϊσίου

-Είχα καρκίνο στο στήθος, ετοιμαζόμουν για εγχείρηση την επομένη. Πονούσα πολύ. Μου είχαν φέρει πέτρα από τον τάφο του Γέροντα Παϊσίου. Την πήρα στα

χέρια μου. Προσευχήθηκα: – Γέροντα μου κοίταξε τους πόνους μου. Έχω πόνους στην πλάτη, στην κοιλιακή χώρα, στα πόδια και τώρα στο στήθος. Σε παρακαλώ βοήθησε με. Σταύρωσα με την πέτρα τον καρκίνο στο στήθος. Ηρέμησα λίγο και με παίρνει ο ύπνος. Βλέπω τον Γέροντα Παΐσιο να μου λέει: -Ήρθα να σου πάρω αυτό που έχεις.

Ξύπνησα. Ψηλαφώ το μέρος και δεν είχε τίποτα. Ο καρκίνος είχε φύγει. Ο γιατρός την επομένη διαπίστωσε το θαύμα.

Η΄

Γίνεται Μοναχή

Παρομοιάστηκε η ζωή της από πολλούς με αυτή των εγκλειστών ασκητών. Ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να φορέσει η θ. Μαρούλα το αγγελικό σχήμα. Το όνομα της τώρα “Αδελφή Μαριάμ”. Το πρόσωπο της γίνεται ακόμη πιο ιερό, πιο πονεμένο, πιο ειρηνικό, πιο γαλήνιο. Τη βλέπουν οι πονεμένοι άνθρωποι και ξεχνούν τον πόνο. Έχει από το Θεό το χάρισμα του Απ. Βαρνάβα, δηλ. της Παρακλήσεως (παρηγοριάς).

Θ΄

Το τέλος

Την βλέπω ένα μήνα πριν κοιμηθεί. Για πρώτη φορά είναι τόσο κουρασμένη και αδυνατισμένη.

-Πως πας; Την ρωτώ.

-Πλησίασε το τέλος μου. Να φέρεις τα παιδάκια σου να τα δω να τα αποχαιρετήσω, όπως και τη γυναίκα σου. Δεν πρόκειται να ζήσω για πολύ. Ζήτησα από το Θεό δύο πράγματα. Να μου χαρίσει το φως και τα λογικά μου μέχρι το τέλος.

Ο Θεός την άκουσε και μέχρι την τελευταία στιγμή είχε διαύγεια πνεύματος σ’ ένα κορμί διαλυμένο από τις ασθένειες.

Το δρόμο της τερματίζει στις 18.8.2004. Ημέρα Τετάρτη. Η γη είναι πιο φτωχή από τότε. Πλούτησε, όμως, ο ουρανός και αποκτήσαμε και εμείς ένα πρεσβευτή προς τον ουρανό Δεσπότη.

Ας έχουμε την ευχή της.

Δ.Χ.

Πηγή: *Μάρτυρες στον Μεγάλο αγώνα, Ιερός Ναός Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Αυγόρου, Εκδόσεις Κατηχητικών Αυγόρου 2004.*